

E. J. Miller

Távol

a hegyektől

1.

Cassie

Ez az első közös otthonunk Angliában. Két hete költöztünk be egy Clapham-i kis házba. Imádom az egészet úgy, ahogy van. A környék csendes, a szomszédok normálisak, a lakás pedig minden tekintetben megfelel nekünk. Liam találta, és nekem is megtetszett. Van benne minden, amire szükségünk van. Nappali, hálósoba és további szobák. Akár dolgozóknak, akár gyerekszobának. Mert, hogy újra babát várunk.

Lilly még csak most lesz egy éves, de Liam úgy gondolja, nem jó a nagy korkülönbség a gyerekek között. Én pedig nem tiltakoztam, mikor előállt a tervével. A baba áprilisra várható, és én titkon remélem, hogy most kisfiú lesz. Pusztán csak azért, mert tökéletes párosítás lenne. Egy fiú, egy lány. Liam újra kislányt szeretne.

Egyébként is imádja Lillyt. A lelkesedése semmit nem változott. Pont olyan, mint mikor terhes voltam. Most is mindenről tudni akar, mindenben részt akar venni. Mikor esténként hazajön a munkából, legalább egy órát játszik Lillyvel. És Lilly is imádja az apját. Meg van örülve, ha az apja csak egy kicsit is később jön meg.

Két hete jöttünk haza, mikor Liamnek lejárt a szerződése. Szerettünk Schladmingban lenni, és szívesen maradtunk is volna, ám ez az újabb terhesség jobban megvisel, mint az

első. Így aztán Liam visszakérte magát Londonba, hogy itthon lehessünk, ahol több segítségem van, ha gond adódna.

Liam egyébként is csodálatos. Bár annak a csatvásárlásnak az esküvőmön semmi értelme nem volt, mivel nem jött össze, hogy én legyek a domináns fél. Egyértelműen Liam az, aki mindent a kezében tart. Köztük engem is.

Az elmúlt hónapok alatt azért kiderült róla pár olyan dolog, amit korábban eltitkolt. Például, hogy szereti durván is. Voltak erre utaló jelek az esküvőnk előtt, de annyira lassan, óvatosan vezetett be, hogy végül hagytam magam. Egyébként sem viszi túlzásba, és semmi extra nincs benne. Néha szeret tényleg elfenekelni, de leginkább csak rácsap a fenekemre szex közben. Nem éppen kicsit, de már régen nem fáj. Inkább csak vörös lesz tőle a bőröm. Előfordul az is, hogy kikötöz ide, vagy oda a lakásban, de mindig figyel a biztonságra, és arra, hogy ilyen esetekben senki ne lephessen meg minket. Ez nem egyszerű eset, mióta megszületett Lilly, mert sokszor teljes embert kíván, és sokáig ébren van. De ha egyszer elaludt, akkor alszik reggelig. Ilyenkor miénk az éjszaka.

Lilly egy tündéri kislány. Az orra formája, a szeme állása és a szája tiszta apja. A természetéről már ne is beszéljünk. Kész örökmozgó. Mindenre felmászik, minden érdekl. Mióta újra terhes vagyok, nehezebben viselem. Legalábbis az első három hónapban. Most kezd valamennyit javulni a helyzet. Remélem a középső harmad könnyebb lesz.

Liam amikor csak tud, segít, de neki ott van a munkája az irodában. Nem akarom megterhelni itthoni dolgokkal. Viszont szeretem, mikor hazajön, és elmondja mi történt aznap. Kicsit hiányzik a munkám, de Lilly most nagyon lefoglal. Igazság szerint munkába is kellene állnom, mert különben nem tartják fenn a helyemet, de Liam hallani sem akar arról, hogy dolgozzak. Az ötlete egyáltalán nem tetszik, de pillanatnyilag nincs mit tenni. Legkésőbb jövő ősszel viszont már dolgozni szeretnék.

Egyik délutánra Ashleyvel beszélek meg találkozót. Jó ideje nem láttam már a barátnőmet, csak telefonon és e-mail-ben tartottuk a kapcsolatot. Ő örült a legjobban, hogy haza költözünk. Még mindig együtt van Marioval, és az esküvőt fontolgatják.

Annyira örülök nekik. Igazán szép pár, és tényleg szeretik egymást. Ashley pedig megérdemli, hogy boldog legyen.

Éppen lefektetem Lillyt, mikor megérkezik. Így beszéltek meg, hogy legyen pár szabad óránk beszélgetni. Ashley, aki egyébként Mario fiát, Mike-ot neveli, most nem hozza magával a kisfiút, mert ő az apjával megy valahova.

– Szia, Ashley – engedem be a barátnőmet a házba.

Megölelget, aztán kíváncsian néz körül. Nem járt még az új lakásunkban.

– Nagyon szép lett a lakásotok – mondja.

– Köszönjük – mosolygok rá.

Bemegyünk a nappaliba, és miután Ashley elhelyezkedik megkérdezem, kér-e inni valamit. Legnagyobb megdöbbenésemre csak gyümölcsöt.

– Beteg vagy? – kérdezem. Sosem láttam még Ashleyt gyümölcslevet inni, pedig nem kevés ideje ismerem.

– Dehogyan – legyint. – Nagyszerűen érzem magam.

– Akkor jó.

Kimegyek a konyhába, majd két pohárral és egy doboz gyümölcslével térek vissza. Kitöltöm, aztán az egyiket Ashleynek nyújtom. Leülök a kanapéra.

– Lilly? – kérdezi.

– Alszik – sóhajtok. – Olyan, mint egy ördögfióka. Ma felmászott az étkező asztalra. Az utolsó pillanatban kaptam el, mielőtt leesett volna. Liamnek el sem merem mesélni.

Ashley felnevet.

– Még mindig imádja a lányát?

– Napról-napra jobban.

– És ti? Jól megvagytok?

– Persze. Minden rendben van – mosolyodok el. – Liam kicsit sokat dolgozik, de hát ez érthető. Neki kell eltartania mindannyiunkat.

– És egyre többen lesztek – jegyzi meg Ashley.

– Hát igen. De remélem ezúttal fiú lesz – suttogom. – Csak el ne mondd Liamnek.

– Már megint kislányt szeretne? – kerekedik el Ashley szeme.

– El sem tudja képzelni, hogy fia is lehet.

– Annyira örülök, hogy boldogok vagytok – mosolyodik el.

– Veletek mi a helyzet?

– Mi is jól vagyunk, köszönjük – mosolyog fátyolosan Ashley.

– Mi a baj – kérdezem.

– Mario volt neje örökké bekavar valamit – sóhajt.

– Basszus.

– Semmi komoly szerencsére. Csak hát tudod... Mike elég rosszul viseli.

– Istenem, az a szegény kisfiú.

Mike egy tündéri gyerek. Néhányszor már találkoztam vele, mikor itthon jártunk, és egyszer Ashley is magával hozta Schladmingba.

– Mario azt fontolgatja, hogy el kellene költöznünk, de szerintem nem jó ötlet. Mike most kezdte az iskolát, és szereti. Nem kellene megbolygatni.

– Igen, valószínű, nem tenne jót neki.

– Amúgy is lesz változás az életében.

Felkapom a fejem, és Ashleyre bámulok, ő pedig egy félmosollyal néz vissza rám.

– Mi van? – kérdezem. Olyan furcsa képet vág, hogy el nem tudom képzelni, mi járhat a fejében.

– Terhes vagyok – böki ki végre.

– Úr isten! Tényleg? – vigyorgok, és szám elé kapom a kezem.

Ashley fülig érő szájjal bólogat.